

РЕШЕНИЕ

№ 4175

гр. София, 22.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 23.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **2562** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. Д. Х. от [населено място], чрез адв.Х. Р. от САК, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 23-4332-000279/18.01.2023г. по чл.171, т. 2а б.“а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътното превозно средство за срок от 6 месеца, издадена от И. Й. – полицейски инспектор в СДВР - отдел „Пътна полиция“. С посочената заповед са отнети и СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

В жалбата се навеждат доводи, че ЗППАМ е незаконосъобразна, тъй като е издадена при неизяснена фактическа обстановка и при необсъждане на възраженията и обясненията на оспорващия. Поддържа се, че Д. В. Х., който е управлявал автомобила на 17.01.2023г., е правоспособен водач, притежава валидно свидетелство за управление на МПС, издадено в К., както и българско свидетелство за управление на МПС, което е било с изтекъл срок на валидност, но в процес на подновяване. Твърди се, че административния орган не е взел предвид обясненията на лицето, управлявало автомобила за притежаването на чуждестранно свидетелство за управление на МПС в момента на управлението на автомобила, както и факта, че същият е влязъл в страната на 25.12.2022г. и към момента на констатиране на наличието на основания, довели до издаване на оспорената заповед е имал право да управлява автомобил с чуждестранното си свидетелство за управление на МПС. Твърди се и че ЗППАМ е издадена от некомпетентен орган, а посочената в нея правна

квалификация е неправилна. Иска се отмяната на заповедта.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв.Р., който поддържа жалбата и в позиция по същество и в представени писмени бележки моли за отмяната на заповедта. Претендира разноси, за които представя списък на разноските. .

Ответникът – полицейски инспектор в СДВР - отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмото за з-ипращане на административната преписка в съда прави възражение за прекомарност на претендираните от другата страна разноси.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000279/18.01.2023 г., издадена от И. В. Й. - полицейски инспектор в СДВР - отдел „Пътна полиция“, на Д. Д. Х. е наложена принудителна административна мярка, на основание чл. 171, т. 2А, б. „а“ – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

Според мотивите на Заповед № 23-4332-000279/18.01.2023 г. на 17.01.2023 г., около 10:02 часа, в [населено място], по ул.Л. с посока на движение от ул.Б. към бул О. купел, като собственик на лек автомобил „Ф. пасат“, сив металик на цвят с табели с рег. [рег.номер на МПС] , допуска управление на автомобила от Д. В. Х., като водачът не представя свидетелство за управление на МПС - лишен от право да управлява МПС по административен ред, за което му е съставен АУАН серия ГА № 8695513/17.01.2023г. Отсъдържанието на АУАН, съставен срещу Д. В. Х. се установява, че на 17.01.2023г. в [населено място], по ул.Л. с посока на движение от ул.Б. към бул О. купел, управлява лек автомобил „Ф. пасат“, сив металик на цвят с табели с рег. [рег.номер на МПС] , без СУМПС, а от справка с оперативния дежурен е установно, че СУМПС и КТ на водача са отнети за алкохол (неправооспособен).

Срещу АУАН жалбоподателят подал възражение, в което посочил, че лицето , управлявало автомобила притежава валидно СУМПС, издадено в К., което представил като заверено копие с превод на български език към възражението, както и представил Удостоверение № РЯБ 3168/25.01.2023г., от което е видно, че на 25.12.2022г. Д. В. Х. е влязъл в РБългария. .

При тези установявания, от административния орган е прието, че са налице и материално-правните предпоставки на чл.171, т.2а, б. „а“от ЗДвП за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС, на основание чл.22 от ЗАНН.

Заповедта за прилагане на ПАМ е връчена на Д. Х. на 06.02.2023 г. и е оспорена с жалба, подадена до Административен съд София - град на 20.02.2023г., чрез СДВР.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

С жалбата се оспорва индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, от надлежно легитимирано лице, спрямо което е приложена принудителната административна мярка и засегнато с издаването на оспорената заповед, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни

мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г., подписана за министъра на вътрешните работи от зам. министър Ф. Г. /надлежно оправомощен/, са определени да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата ГД „Национална полиция“, ГД „Гранична полиция“ – в районите на аерогарите и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. директорът на СДВР е определил да прилагат с мотивирана заповед налагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а ЗДвП служителите - полицейски органи в отдел Пътна полиция в СДВР, както и звената Териториална полиция (полицейски и младши полицейски инспектора) в структурата на Охранителна полиция от РУ на СДВР, след успешно положен изпит по ЗДвП и по Кодекса за застраховането, в рамките на обслужваната територия.

Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед, издадена от И. В. Й. - полицейски инспектор в СДВР - отдел „Пътна полиция“, е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Заповед № 23-4332-000279 от 18.01.2023 г., е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Разпоредбата предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1, или 4, или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. Видно от мотивите на ЗППАМ, административният орган е приел, че е налице хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а“, пр. 2-ро и пр.3 – адресатът на заповедта е собственик на МПС, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице обстоятелствата по тази разпоредба, а именно - не притежава СУМПС и управлява МПС след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по административен ред .

Спорният по делото въпрос е дали водача на автомобила - Д. В. Х., който го е управлявал на 17.01.2023г., притежава свидетелството за управление на МПС, дали същото е валидно, с оглед приложението на нормата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, както и дали той е неправооспособен водач, след като е лишен от право да управлява МПС по административен ред.

Съгласно чл.162 ал.1 от ЗДвП българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

В случая СУМПС на Д. В. Х. е издадено на 17.11.2018г. г. от К.. Следователно чуждестранното национално свидетелство не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, към момента на

издаването му. Предвид последното, водачът може да управлява МПС с това свидетелство в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Видно от Удостоверение № РЯБ 3168/25.01.2023г. на СДВР-отдел "Български документи за самоличност", на 25.12.2022г. Д. В. Х. е влязъл в РБългария. Не са представени данни за излизане на Д. Х. от страната след тази дата. От последното следва, че към момента на извършената проверка - 17.01.2023г. Д. В. Х. не е пребивавал на територията на Република България повече от три месеца от датата на влизане в държавата.

Представени са доказателства, че Д. В. Х. притежава и българско СУМПС - издадено на 25.01.2023г., с дата на валидност до 25.01.2033г., т.е. той е правоспособен водач на МПС и данните, отразени в АУАН, че е лишен от право да управлява МПС по административен ред, не се потвърждават - при наличието на валидно издадено българско СУМПС, само 8 дни след съставянето на АУАН.

Предвид изложеното, не е доказано основанието по смисъла на чл. 171, т. 2А. б. „а“ от ЗДвП за налагане на принудителната административна мярка с оспорената заповед. Следователно, извода на административния орган за наличие на предпоставки по чл. 171, т., 2А. б. „а“ от ЗДвП, на основание на която разпоредба е наложена процесната ПАМ „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца“ и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели [рег.номер на МПС] , се явява незаконосъобразен..

При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма, но при липсата на предпоставките на чл. 171, т. 2а б."а" от ЗДвП. Оспореният административен акт е незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен.

С оглед изхода на делото на жалбоподателя следва да се присъдят направените в производството разноски в общ размер на 610 лв., от които 600 лв. заплатено адвокатско възнаграждение и 10 лв. държавна такса. Направеното възражение за прекомерност на разноските от страна на ответника, предвид размера на адвокатското възнаграждение, който е минималния предвиден за подобно производство, е неоснователно.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. Д. Х. от [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000279/18.01.2023г., издадена от И. Й. – полицейски инспектор в СДВР - отдел „Пътна полиция“, с която, на основание чл.171, т. 2а б.“а“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътното превозно средство за срок от 6 месеца и са отнети и СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели [рег.номер на МПС] . ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Д. Х. от [населено място], ЕГН [ЕГН], направените в производството разноски в размер на 610 лв..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Съдия:

